

40 dnů s Biblií 2022

Žalm 32

Požehnané vyznávání hříchů

Štěstí omilostněného hříšníka (verše 1-2)

Svatý Augustin (354-430 n. l.) vyslovil myšlenku, že počátkem poznání je vědět o sobě, že jsem hříšník. Žalm 32 byl jeho oblíbeným. Často ho četl. A před svou smrtí ho měl napsaný na zdi u své postele. V nadpisku máme uvedeno, že se jedná o „poučující“ (ČEP) žalm. Nacházíme v něm poučení o hodnotě a účinku upřímného vyznávání hříchů.

O omilostněném hříšníkovi je tu doslova řečeno, že je „blahoslavený, šťastný“ (H. AŠRÉJ, v. 1). Je použito stejné hebrejské slovo jako v prvním verši Žalmu 1. Tam se ovšem blahoslavenství vztahuje na člověka, který chodí po Božích cestách. Neradí se s bezbožnými lidmi a nenachází se na cestě hříšníků. A to je také důvodem jeho štěstí či požehnanosti.

V Žalmu 32 je důvodem blahoslavenství či štěstí, že Hospodin člověka dokonale zbavil veškeré jeho viny. K označení provinění jsou tu použita tři různá podstatná jména a k popisu odpuštění tři různá slovesa. Tímto způsobem má být zřejmě vyjádřena úplnost odpuštění. Apoštol Pavel cituje slova tohoto žalmu ve svém výkladu o ospravedlnění vírou v listu Římanům (Ř 4,6-8). Citát používá jako jeden ze starozákonních dokladů skutečnosti, že Bůh započítává člověku spravedlnost bez skutků. V duchu člověka, o kterém se zde píše, není záludnosti, lsti. Jeho vyznávání hříchů je opravdové a upřímné, není v něm žádná vypočítavost ani vychytralost.

Zkušenost s vyznáním hříchů a Božím odpuštěním (verše 3-5)

Žalmista tu nejprve mluví o tom, v jakém stavu byl, než dospěl k vyznání hříchů. Toto nešťastné období jeho života bylo charakteristické mlčením. Šlo o mlčení v tom smyslu, že s Bohem o svém hříchu nemluvil, nevyznával mu ho. Když čteme o tom, jak mu v těch dnech bylo, můžeme se ptát, zda mu bylo zle pouze po duševní stránce, nebo i tělesně. Mohlo se jednat o obojí. Každopádně na sobě cítil tíhu Boží ruky, měl obtížené svědomí. Po duchovní stránce byl ochablý.

Dospěl však nakonec ke stejnému rozhodnutí jako marnotratný syn ze známého Ježíšova podobenství (L 15,17 a 18). Rozhodl se, že Bohu o svém hříchu poví, že mu ho vyzná. A opět se tu o vyznání hříchu mluví za použití tří různých sloves. Má to patrně vyjadřovat úplnost vyznání. Ztrápený hříšník před Bohem nic neukrýval. A Hospodin odpověděl tím, že z něho jeho nepravost sňal. V knize Přísloví čteme: „*Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.*“ (Př 28,13 ČEP) Právě toto slitování žalmista prožil. Dojít odpuštění hříchů je v konečném důsledku možné proto, že za hřichy lidí zemřel Pán Ježíš (srov. Ef 1,7).

Poučení plynoucí ze zkušenosti s Božím odpuštěním (verše 6-10)

S ohledem na tuto povzbudivou zkušenost se má každý věrný modlit k Bohu, dokud k tomu má příležitost. Žalmista tu má na mysli zbožného člověka (H. CHASÍD = milosrdný, zbožný,

věrný; v. 6). I celkově zbožný člověk samozřejmě může zhřešit, všelijak se zaplést do zla. Důležité je, aby v tom zapletení nezůstával, ale modlil se k Hospodinu. Časem, kdy lze Boha ještě nalézt, je v obecném smyslu čas našeho žití na tomto světě. Vodstvo zde patrně představuje protibožský a chaotický živel. Můžeme v něm vidět obraz zla, ve kterém by člověk mohl snadno utonout. Boží člověk se ale nemusí utopit ve svých selháních, hřích nemusí ničit jeho život. Nemusí mít trvale obtížené svědomí. Nemusí před Bohem umlknout, ale naopak se může k Bohu ve vyznání hříchů vrátit. Jedině Hospodin dokáže člověka ochránit před soužením, které vyplývá z nevyznání hříchů (verše 3-4). Jedině Hospodin dokáže způsobit jásot nad vyváznutím člověka z jeho vin.

Kajícímu hříšníkovu Hospodin slibuje své vedení, radu a ochranu. To je významné ujištění, protože když se zapleteme do hříchů, obvykle nevíme, jak z nich ven. Toto Boží vedení a ochranu při nás uskutečňuje Duch svatý (Ř 8,14). Hospodin chce, aby k němu lidé přicházeli dobrovolně a bez donucení. Nechce, aby se podobali tvrdohlavým koňům a mezkům. Měli bychom to patrně chápat hlavně v kontextu vyznání hříchů. Jde o to, abychom své hříchy Bohu vyznávali dobrovolně a ochotně. Svěvolníka si v kontextu našeho žalmu můžeme představit jako někoho, kdo Bohu své hříchy nevyznává. O odpuštění hříchů nestojí. Možná má dokonce za to, že si s nimi poradí sám, bez Boží pomoci. Je to tedy opravdu *svěvolník*, který má *svou vůli* a nechce, aby mu Bůh mluvil do života. Protože nepřichází k Hospodinu, má mnoho bolestí. Myslí se tu snad hlavně na ten typ bolestí, o kterých jsme četli ve verších 3-4, když žalmista popisoval své trápení před vyznáním hříchů. Avšak my nemáme být a nemusíme být svěvolníky. Můžeme být těmi, kdo doufají v Hospodina, a které tím pádem obklopuje Hospodinovo milosrdenství. Doufání v Hospodina se při nás projevuje také tím, že mu otevřeně a upřímně vyznáváme své hříchy. Boží milosrdenství pak má podobu odpuštění hříchů.

Radost z Hospodina (verš 11)

Sám Hospodin je největším důvodem k radosti pro všechny, kdo s ním žijí v upřímném vztahu. V kontextu žalmu tu jde zejména o radost z nádherného Božího milosrdenství a jásání nad Božím odpuštěním. To jsou důvody k radosti, které nám přinesl a nabídl Pán Ježíš Kristus (srov. F 4,4).

K zamyšlení a rozhovoru:

Co nám může překážet ve vyznání hříchů?

Kdo má vlastně nárok na Boží milost?

Jak si můžeme být jisti tím, že Bůh nám naše hříchy opravdu odpustil?